

NOTE

Vedr.: **Note vedrørende plenarmødet**
– **den 6.-7. juni 2002 i Bruxelles¹**

I. Åbning af plenarmødet

1. Konventets formand Valéry Giscard d'Estaing åbnede mødet. Han blev bistået af næstformændene Giuliano Amato og Jean-Luc Dehaene.
2. Formanden mindede om, at præsidiet har fastsat tidsbegrænsninger for drøftelserne af hvert punkt på dagsordenen med henblik på en bedre strukturering; det betyder, at kun et begrænset antal talere kan tage ordet. I den sammenhæng insisterede formanden på nødvendigheden af, at bidragsyderne nøje overholder begrænsningen af taletiden til tre minutter, således at alle konventsmedlemmer, der har bedt om ordet, reelt får "lige muligheder".

II. Et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed: EU's og medlemsstaternes rolle (CONV 69/02 og CONV 70/02)

3. Formanden indledte drøftelserne med at minde om, at frihed, sikkerhed og retfærdighed er områder, hvor der er et udbredt ønske om europæisk samarbejde, hvilket både kommer til udtryk

¹ Det ordrette protokollat fra plenarmødet findes på www.european-convention.eu.int.

i meningsmålinger og i konventsmedlemmernes egne bidrag. Han mindede ligeledes om kompleksiteten i de eksisterende procedurer og mekanismer, der giver grund til at begynde overvejelserne hurtigt. Han præsenterede endelig indholdet af dok. CONV 69/02, hvori det konstateres, at de opnåede resultater på området retlige og indre anliggender ikke er entydige, og der opsummeres en række spørgsmål eller muligheder, som konventet bør undersøge.

4. Mere end halvtreds konventsmedlemmer deltog i drøftelserne¹. Der var tale om en konstruktiv og livlig meningsudveksling om et emne, der efter alle debatdeltagernes opfattelse er et af de spørgsmål, som optager borgerne mest. En lang række konventsmedlemmer mindede endvidere om, at Det Europæiske Råd i Sevilla vil lægge særlig vægt på dette spørgsmål.

i) Generel problemstilling

5. Langt størstedelen af konventsmedlemmerne var tilhængere af et udvidet europæisk samarbejde for så vidt angår sikkerhed og retfærdighed og gjorde navnlig gældende, at medlemsstaterne hver for sig ikke har tilstrækkelige midler til at bekæmpe grænseoverskridende kriminalitet. Det har vist sig, at menneskehandel, narkotikahandel og organiseret kriminalitet lader hånt om juridiske og administrative grænser.
6. Flere mindede om, at man skal bevare balancen mellem kravet om sikkerhed og respekten for grundlæggende værdier. I den sammenhæng nævnte en række debatdeltagere chartret om grundlæggende rettigheder og gav udtryk for ønske om, at det indarbejdes i traktaten. Det blev ligeledes gentagne gange foreslået, at Fællesskabet eller EU tiltræder den europæiske menneskerettighedskonvention. Nogle talere nævnte endvidere tiltrædelse af den europæiske socialpagt (Torino 1961) eller Genève-konventionen om flygtninges retsstilling.

ii) Gennemgang af politikkerne

7. En lang række debatdeltagere ønskede en mere præcis definition af, hvad man forstår ved grænseoverskridende kriminalitet, som kræver løsninger på europæisk plan. I den sammenhæng foreslog en række talere en mere vidtgående harmonisering af de nationale lovgivninger på det strafferetlige område, navnlig for så vidt angår definitionen af lovovertrædelser og af

¹ Talerlisten findes i et addendum til denne note.

minimums- og maksimumsstraffe, mens andre derimod lagde vægt på princippet om gensidig anerkendelse. Flere foreslog, at man skal kombinere de to indfaldsvinkler, og selv om man i de fleste tilfælde kan vælge gensidig anerkendelse, er harmonisering påkrævet i visse tilfælde. Mange insisterede på en politik, der stræber mod en øget harmonisering på områderne asyl og indvandring, mens andre ønskede, at medlemsstaterne skal kunne bevare en national politik, navnlig for så vidt angår indvandring og adgang til arbejdsmarkedet. Mange konventsmedlemmer understregede betydningen af at skelne mellem asylpolitik og indvandring. For så vidt angår asyl bør man overholde de humanitære forpligtelser, navnlig Genève-konventionen, og der bør foretages en byrdefordeling på europæisk plan. Spørgsmålet om indvandring afhænger af andre forhold, f.eks. behovene på arbejdsmarkedet og samfundets kapacitet til at integrere indvandrere.

8. Nogle foreslog at gå længere end reglerne i de nuværende traktater og videre end metoden med minimumsstandards for at gennemføre en egentlig fælles asylordning, idet listen over de nuværende retsgrundlag i EF-traktatens artikel 63 revideres for at nå frem til et mere sammenhængende system, der afspejler det politiske program, som blev godkendt i Tammerfors, og idet man går videre end Nicetraktatens bestemmelser med hensyn til overgang til kvalificeret flertal. Den nuværende situation for og behandling af asylansøgere og ulovlige indvandrere i Europa blev i øvrigt ofte nævnt som et emne, der giver anledning til bekymring.
9. Flere talere insisterede på den eksterne dimension af EU's politik på området retlige og indre anliggender og opfordrede til et bedre samarbejde med navnlig nabolandene om disse spørgsmål, en øget hensyntagen til aspekterne af denne politik i EU's eksterne forbindelser samt koordinering med andre elementer af de eksterne forbindelser, f.eks. handels- eller udviklingspolitikken.
10. Civilretlige spørgsmål blev kun nævnt i begrænset omfang.

iii) Institutionelle strukturer, legitimitet og effektivitet

11. Mange debatdeltagere nævnte spørgsmålet om opdelingen i søjler. Et stort flertal rejste spørgsmålet om, hvorvidt denne opdeling er velbegrundet, og argumenterede for, at emneområderne under den nuværende tredje søjle (politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager) i fuldt omfang henlægges under Fællesskabets kompetence (dvs. at Fællesskabets sædvanlige procedurer finder anvendelse), eller at der i det mindste gøres mere udbredt brug af fællesskabsstrukturer og -mekanismer på disse områder. De henviste navnlig til fordelene ved de retlige instrumenter, mekanismerne for judiciel kontrol og reglerne om åbenhed i fællesskabsretten. Andre gjorde derimod gældende, at Fællesskabets beslutningsprocedurer ikke direkte kan finde anvendelse på samtlige de emner, der er omfattet af området sikkerhed og retfærdighed.
12. Flere rejste spørgsmålet om, hvorvidt de, som argumenterer for henlæggelse under Fællesskabets kompetence, altid tænker på de samme elementer, og insisterede på nødvendigheden af en pragmatisk fremgangsmåde bestående i konkret og skridt for skridt at undersøge, hvilke forbedringer der er behov for med hensyn til instrumenter og procedurer. I den sammenhæng blev det nævnt, at man kan forestille sig, at der inden for samme ramme kan være forskellige beslutningsprocedurer afhængig af emnernes særlige karakter. Endelige mente visse talere, at en fuldstændig eller delvis henlæggelse under Fællesskabets kompetence af emneområderne under tredje søjle vil medføre, at regeringerne og de nationale parlamenter skal afgive beføjelser, hvilket kan blive udnyttet af yderligtgående eller populistiske partier.
13. Spørgsmålet om legitimitet og demokratisk kontrol blev taget op ved flere lejligheder. Mange konventsmedlemmer ønskede, at Europa-Parlamentet skal være medlovgiver både for så vidt angår de områder, som allerede hører under Fællesskabets kompetence, og for så vidt angår EU's lovgivningsmæssige indsats på det strafferetlige område, under alle omstændigheder den del, som vedrører retligt samarbejde i kriminalsager. Andre insisterede på, at de nationale parlaments rolle skal styrkes, uden at dette i øvrigt er et alternativ til det foregående forslag. En række debatdeltagere kritiserede den manglende eller utilstrækkelige kontrol med EU's organer under tredje søjle, herunder navnlig Europol (nogle nævnte ligeledes Eurojust), og krævede, at der skal udøves kontrol på europæisk plan. Et konventsmedlem mente, at den kontrol, som de nationale parlamenter udøver på nuværende tidspunkt, er tilfredsstillende.

14. Der blev nævnt forskellige modeller for en mere vidtgående kontrol med disse fælles organer: kontrol foretaget af Europa-Parlamentet, nærmere bestemt af et særligt udvalg i Parlamentet, integration i en fællesskabsordning, f.eks. henlæggelse under Kommissionens myndighed, eller udpegelse af en ny højtstående repræsentant for EU, der skal være samtalepartner med de nationale parlamenter for så vidt angår tredje søjle og have ansvaret for, at disse organer fungerer tilfredsstillende.
15. En række debatdeltagere kritiserede, at initiativretten er delt mellem Kommissionen og medlemsstaterne, og mente i de fleste tilfælde, at denne ret udelukkende bør ligge hos Kommissionen. I den sammenhæng blev tanken om at underkaste medlemsstaternes initiativer en forudgående retlig kontrol ligeledes nævnt.
16. Flertallet ønskede at afskaffe reglen om enstemmighed i forbindelse med asyl og indvandring (første søjle) og i forbindelse med emnerne i tilknytning til retligt samarbejde i kriminalsager (tredje søjle).
17. For så vidt angår områderne under den nuværende tredje søjle gav et stort antal konventsmedlemmer udtryk for et behov for forbedrede retlige instrumenter, som er nemmere at gennemføre. Disse konventsmedlemmer konstaterede navnlig, at brugen af konventioner er forældet på grund af de urimeligt langsomme ratifikationsprocedurer. Flere understregede behovet for at råde over de samme instrumenter som i fællesskabsretten, navnlig instrumenter med direkte virkning, dvs. som er umiddelbart gældende, jf. forordninger inden for fællesskabspolitikkerne. Der blev ved flere lejligheder mindet om vanskelighederne ved at afgrænse og gennemføre "rammeafgørelser" og "afgørelser" i henhold til den nuværende EU-traktat.
18. Et stort antal konventsmedlemmer ønskede, at Domstolens kompetence udvides, og at den skal have fuld kompetence på de områder, der er omfattet af den nuværende tredje søjle. Visse nævnte udtrykkeligt indførelse af retsmidler for privatpersoner på disse områder. Flere understregede ligeledes, at Kommissionen bør kunne indstævne medlemsstater for Domstolen inden for rammerne af procedurer om traktatbrud.

19. Nogle anmodede om, at de særlige "opt-in" -ordninger (mulighed for at tilslutte sig), som visse medlemsstater har på nuværende tidspunkt, tages op til fornyet overvejelse. Tanken om at erstatte dem med en mulighed for konstruktiv afståelse er af og til blev fremsat.

iv) Samarbejdsinstrumenter

20. Et flertal beklagede, at Europol ikke råder over retlige og materielle instrumenter til at varetage sine opgaver, og ønskede, at Europol hurtigt for alvor bliver operationel. Med henblik herpå skal Europol have øgede midler og øgede beføjelser, og visse talere præciserede, at sidstnævnte dels skal omfatte beføjelser til at anmode de nationale politistyrker om at iværksætte undersøgelser, dels mulighed for at iværksætte konkrete undersøgelsesforanstaltninger sammen med de nationale myndigheder. Denne styrkelse af Europol bør finde sted parallelt med indførelsen af en mere vidtgående parlamentarisk (se ovenfor) og judiciel kontrol. For så vidt angår dette sidste punkt krævede nogle et niveau for den judicielle kontrol svarende til det, som gælder for de nationale politistyrker, og rejste spørgsmålet om den immunitet, som Europols ansatte er omfattet af. Behovet for at styrke OLAF (Kommissionens Kontor for Bekæmpelse af Svig) og fremme synergien mellem OLAF, Europol og Eurojust blev ligeledes nævnt. Endelig ønskede andre konventsmedlemmer, at man først i fuld udstrækning udtømmer mulighederne for et effektivt samarbejde mellem de nationale politistyrker. Der er stadig mulighed for at intensivere dette samarbejde.
21. Mange mente, at Eurojust ligledes bør udvikles og efter fleres opfattelse gøres til forløber for en europæisk anklagemyndighed. Nogle mente, at en sådan anklagemyndighed bør kunne forelægge et afgrænset antal sager for en europæisk domstol (nogle ønskede at begynde med svig begået mod Fællesskabets finansielle interesser), mens andre mente, at den udelukkende bør kunne forelægge sager for de nationale domstole.

22. EU's ydre grænser blev ofte nævnt. Næsten alle debatdeltagere ønskede en øget kontrol, som skal udøves i fællesskab. Ifølge en lang række indlæg skal dette finde sted ved oprettelse af et fælles grænsevagtkorps. Andre prioriterer et tættere samarbejde mellem medlemsstaternes tjenester samt samordnede uddannelsesinitiativer. Der blev fremsat forskellige forslag, der ligger midt imellem, og som sigter på at forbedre den nuværende situation, f.eks. en gradvis overgang til en fælles ordning med en støtteenhed, der står til rådighed for de nationale myndigheder, som et første skridt. Nogle insisterede på finansiell solidaritet og ønskede en byrdefordeling til fordel for de medlemsstater, der af forskellige årsager, navnlig geografiske, er ansvarlige for en større del af de fælles ydre grænser.
23. Formanden afsluttede drøftelserne og understregede, at de havde været af høj kvalitet. De havde givet mulighed for at uddybe et vigtigt emne. Han fremhævede, at de forslag, som konventsmedlemmerne havde fremsat, var nuancerede. Han ønskede, at overvejelserne vedrørende begrebet grænseoverskridende kriminalitet skal fortsætte. For så vidt angår spørgsmålet om opdelingen i søjler foreslog han en pragmatisk indfaldsvinkel, der består i at undersøge, hvilke foranstaltninger der bedst kan gennemføres efter den ene eller den anden procedure, uden at man på forhånd lægger sig fast på en løsning.
24. Han meddelte, at præsidiet snart vil nedsætte en arbejdsgruppe om disse områder med henblik på at uddybe visse spørgsmål.

III. De nationale parlamenters rolle i den europæiske arkitektur

25. Formanden henledte konventsmedlemmernes opmærksomhed på de tre spørgsmål vedrørende de nationale parlamenters rolle, som findes i Laeken-erklæringen. Han meddelte, at sekretariatet for at lette drøftelserne har udsendt to dokumenter til konventsmedlemmerne, hvoraf et er et arbejdsdokument (CONV 67/02) af beskrivende karakter, der skitserer de overordnede linjer for så vidt angår de nationale parlamenters rolle inden for rammerne af traktaterne og opregner en række forslag om deres fremtidige rolle. Det andet dokumentet (CONV 68/02) indeholder en række spørgsmål, som konventsmedlemmerne eventuelt kan tage udgangspunkt i under drøftelserne.

26. Da en stor del af talerne rent faktisk henviste til spørgsmålene i dette dokument, vil disse spørgsmål ligeledes være udgangspunktet for denne note.
- i. Hvordan kan de nationale parlamenter hjælpes i deres meget vigtige rolle med at sikre EU-arbejdets demokratiske legitimitet?
27. Størstedelen af debatdeltagerne mente, at de nationale parlamenter i højere grad bør inddrages i EU's aktiviteter. Det skal navnlig ske gennem en mere effektiv kontrol fra de nationale parlaments side (de skandinaviske landes kontrolmekanismer blev fremhævet). De nationale parlamenter bør inddrages i lovgivningsproceduren på et tidligere tidspunkt. Med henblik herpå foreslog nogle, at Kommissionen fremsender alle lovgivningsforslag direkte til de nationale parlamenter samtidig med, at den fremsender dem til Parlamentet og Rådet, samt at de nationale parlamenter endvidere skal kunne deltage i den årlige drøftelse af Kommissionens arbejdsprogram.
- ii. Der er forskellige ordninger i medlemsstaterne for de nationale parlaments kontrol med de holdninger, deres regeringer indtager i Rådet. Ganske vist henhører sådanne ordninger selvfølgelig udelukkende under national kompetence, men kunne det være en idé at se på, hvilke ordninger der fungerer bedst, og at udveksle bedste praksis?
28. Konventsmedlemmerne insisterede på, at det selvfølgelig er de enkelte parlaments opgave af fastlægge deres egne regler for politisk kontrol med deres respektive regeringer. Der var dog almindelig enighed om, at gensidige oplysninger om de mest velfungerende mekanismer vil være nyttige. I den sammenhæng blev det præciseret, at den politiske kontrol for at være effektiv skal finde sted på forhånd, dvs. inden Rådet har truffet afgørelse. Den praksis, som består i at fastlægge et forhandlingsmandat, blev nævnt i denne forbindelse, og der blev henvist til de finske (CONV 82/02) og de svenske repræsentanters (CONV 61/02) bidrag. Nogle mente imidlertid, at den parlamentariske praksis bestående i at give regeringernes repræsentanter et forhandlingsmandat ikke bør være for ufleksibel, og at regeringerne bør have en vis handlefrihed, da det ellers vil medføre, at der gang på gang opstår blokerende mindretal i Rådet. En række talere gjorde opmærksom på, at drøftelserne i Rådet, når dette optræder som

lovgivende myndighed, bør være offentlige, så det gøres lettere for de nationale parlamenter at kontrollere regeringerne; nogle tilføjede, at en bedre tilrettelæggelse af Rådets arbejde ligeledes vil medvirke til at nå dette mål. Flere foreslog endvidere, at medlemsstaternes delegationer i Rådet omfatter en repræsentant for de nationale parlamenter; andre konventsmedlemmer var skeptiske over for denne idé.

iii. Bør de nuværende samarbejdsmekanismer mellem de nationale parlamenter udbygges? Og med Europa-Parlamentet?

29. Opfattelsen var, at et bedre horisontalt samarbejde mellem de nationale parlamenter vedrørende EU's aktiviteter blev betragtet som en positiv udvikling. I den sammenhæng var en række konventsmedlemmer tilhængere af en styrkelse af COSAC (flere møder, et permanent sekretariat og flertalsafgørelser frem for enstemmighed). Andre var dog kritiske med hensyn til, hvordan COSAC fungerer, samt skeptiske med hensyn til dens rolle. Der blev fremsat forslag om øget samarbejde mellem de nationale parlamenter specialiserede udvalg og Europa-Parlamentets tilsvarende udvalg. Endvidere foreslog nogle, at de nationale parlamenter skal kunne stille spørgsmål til Kommissionen, idet de møder op i Europa-Parlamentet med henblik herpå, samt at de skal oprette kontorer i Bruxelles for at følge Europa-Parlamentets arbejde.

iv. Kunne det være en idé at overveje at lade de nationale parlamenter være repræsenteret kollektivt i en ny institution? Hvis ja, hvordan skal den så sammensættes, og hvilke beføjelser skal den have?

30. Langt størstedelen af konventsmedlemmerne gav udtryk for tvivl med hensyn det hensigtsmæssige i at oprette en ny institution, som kun skal repræsentere de nationale parlamenter. Det blev nævnt, at oprettelsen af en ny institution kan risikere at gøre EU's institutionelle arkitektur mere kompliceret og mindre synlig for borgerne. Nogle understregede ligeledes, at en sådan institution, hvad enten der er tale om et andetkammer i Europa-Parlamentet eller et selvstændigt kammer, vil svække Europa-Parlamentet politisk, også selv om Europa-Parlamentet som hovedregel får status som medlovgiver. Der blev af samme årsager taget forbehold med hensyn til forslaget om, at medlemmerne af Europa-Parlamentet samtidig bør være medlemmer af deres respektive nationale parlamenter.

31. Visse konventsmedlemmer foreslog imidlertid en kongres bestående af repræsentanter for de nationale parlamenter og Europa-Parlamentet, der navnlig kan træde sammen med henblik på at vælge Kommissionens formand.
32. Med hensyn til kontrol med nærhedsprincippet mente nogle, at denne kontrol bør være politisk i det omfang, nærhedsprincippet og kompetenceafgrænsningen mellem EU og medlemsstaterne giver anledning til problemer af politisk art, og de understregede, at de nationale parlamenter bør knyttes hertil (nogle nævnte i den sammenhæng det formålstjenlige i at uddybe tanken om et ad hoc-udvalg). Andre, der byggede på et begreb om, at EU er et retsfællesskab, mente, at en sådan kontrol bør være judiciel, og i den sammenhæng blev spørgsmålet rejst om, hvorvidt den bør udøves forudgående eller efterfølgende, og hvorvidt de nationale parlamenter bør have ret til af indbringe klager for Domstolen med henblik herpå.
- v. Bør der indføres obligatorisk høring af de nationale parlamenter, hvis det skulle blive overvejet at udvide beføjelserne? Hvis ja, hvordan skal det så ske?
33. Nogle indlæg var sådan formuleret, at de pegede i retning af, at de nationale parlamenter skal høres, navnlig på områder, hvor Europa-Parlamentet kun er inddraget i begrænset omfang (f.eks. udenrigs- og sikkerhedspolitikken, politikken på RIA-området). Nogle foreslog endvidere, at de nationale parlamenter skal kunne høres i henhold til en bestemmelse af samme type som artikel 308 i TEF, som giver EU ret til undtagelsesvis at træffe foranstaltninger, selv om der ikke er nogen udtrykkelig tildeling af kompetence. Nogle foreslog, at en eventuel revision af traktaterne eller ændring af EU's kompetencer bør forlægges en instans efter samme model som konventet.
34. Som afslutning på dette punkt på dagsordenen konkluderede formanden, at konventsmedlemmernes indlæg især peger i retning af forbedringer af det nuværende system. For sit eget vedkommende mente han dog, at spørgsmålet er, om ikke borgerne forventer mere af konventets arbejde; han anmodede således formanden for Arbejdsgruppen vedrørende Nationale Parlamenter om ikke at udelukke et fornyende initiativ.

IV. Arbejdsgruppernes sammensætning

35. Formanden henviste til dok. CONV 77/02, der indeholder den sammensætning af arbejdsgrupperne, som præsidiet har fastsat, og gjorde opmærksom på, at denne sammensætning i de fleste tilfælde respekterer konventsmedlemmernes primære ønske. Kun i enkelte tilfælde har man måttet nøjes med det ønske, der var anden prioritet, fordi for mange har ønsket at blive medlemmer af visse grupper. Der er ingen konventsmedlemmer, der er kommet i den gruppe, de havde opført som tredje prioritet på deres liste over fortrukne grupper.
36. For så vidt angår spørgsmålet om de kommende arbejdsgrupper, der blev taget op på sidste plenarmøde, og som i mellemtiden er blevet forelagt skriftligt, mindede formanden om den fremgangsmåde, som blev bekræftet under de foregående drøftelser om retlige og indre anliggender, og som består i, at substansarbejdet foretages af konventet, idet det må undgås, at der sker en opsplitning på grund af nedsættelsen af arbejdsgrupper. Formålet med arbejdsgrupperne er at uddybe specifikke spørgsmål, som indkredsnes i forlængelse af og under hensyntagen til drøftelserne på plenarmøderne, med henblik på at aflægge rapport til konventet om valgmulighederne i forbindelse med disse specifikke spørgsmål. De politiske spørgsmål af generel karakter vil fortsat blive drøftet på plenarmøderne.
37. I forbindelse med anmodningen om, at de seks første arbejdsgrupper skal aflægge rapport til konventet hurtigere end oprindeligt planlagt, opfordrede formanden gruppernes formænd til at bestræbe sig herpå, således at alle grupper i videst muligt omfang allerede kan færdiggøre deres arbejde i september eller oktober.
- Formanden konstaterede derefter, at det under den forudgående drøftelse om et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed havde vist sig, at der er behov for at nedsætte en arbejdsgruppe, som skal uddybe en række præcise spørgsmål, og som præsidiet i løbet af kort tid vil fastlægge mandatet for; som eksempler på spørgsmål, der skal undersøges, nævnte formanden navnlig spørgsmålet om en bedre definition af fordelingen af de eksisterende opgaver mellem medlemsstaterne og EU samt spørgsmålet om vilkårene for EU's indsats på disse områder, herunder spørgsmålet om, hvorvidt disse områder skal høre under Fællesskabets kompetence.

38. Han tilføjede, at den kommende plenardebat om Unionens optræden udadtil uden tvivl vil give mulighed for at indkredse en række tekniske spørgsmål, som skal undersøges i en arbejdsgruppe, og at relevansen af at nedsætte grupper sandsynligvis vil fremgå af de kommende drøftelser.
31. Efter anmodning fra et konventsmedlem gav formændene for de første seks arbejdsgrupper besked om datoerne for de første møder i disse grupper.

V. Eventuelt

– Mødet den 24.-25. juni om civilsamfundet

40. Formanden mindede om formålet med og det særlige format for det kommende møde, der finder sted i Parlamentets store plenarsal, for at konventsmedlemmerne kan modtage repræsentanter for civilsamfundets organisationer og føre en dialog med dem, blandt andet i kraft af ordningen med blå kort. Det er ligeledes meningen, at et konventsmedlem pr. land aflægger rapport om de drøftelser med civilsamfundet, som finder sted på nationalt plan. Formanden henviste endvidere til dok. CONV 79/02 om møderne med de otte kontaktgrupper med civilsamfundets organisationer og opfordrede konventsmedlemmerne til at møde talstærkt op til disse otte møder.

– Ungdomskonventet

41. Formanden nævnte forberedelsen af ungdomskonventet, der finder sted i Bruxelles den 9.-12. juli, og takkede konventsmedlemmerne for deres indsats med at udvælge repræsentative og motiverede unge. Han meddelte, at der på konventets kommende møde vil blive givet yderlige oplysninger om afviklingen af dette betydningsfulde møde.
42. Formanden afsluttede mødet og mindede om, at det vigtigste formål med det kommende møde mandag den 24. juni fra kl. 14.30 og tirsdag den 25. juni fra kl. 9.30 vil være dialogen med civilsamfundet; formanden vil på dette møde ligeledes rapportere til konventet om Det Europæiske Råds møde i Sevilla, hvor han i overensstemmelse med Laeken-erklæringen skal aflægge mundtlig rapport om forløbet af konventets drøftelser.